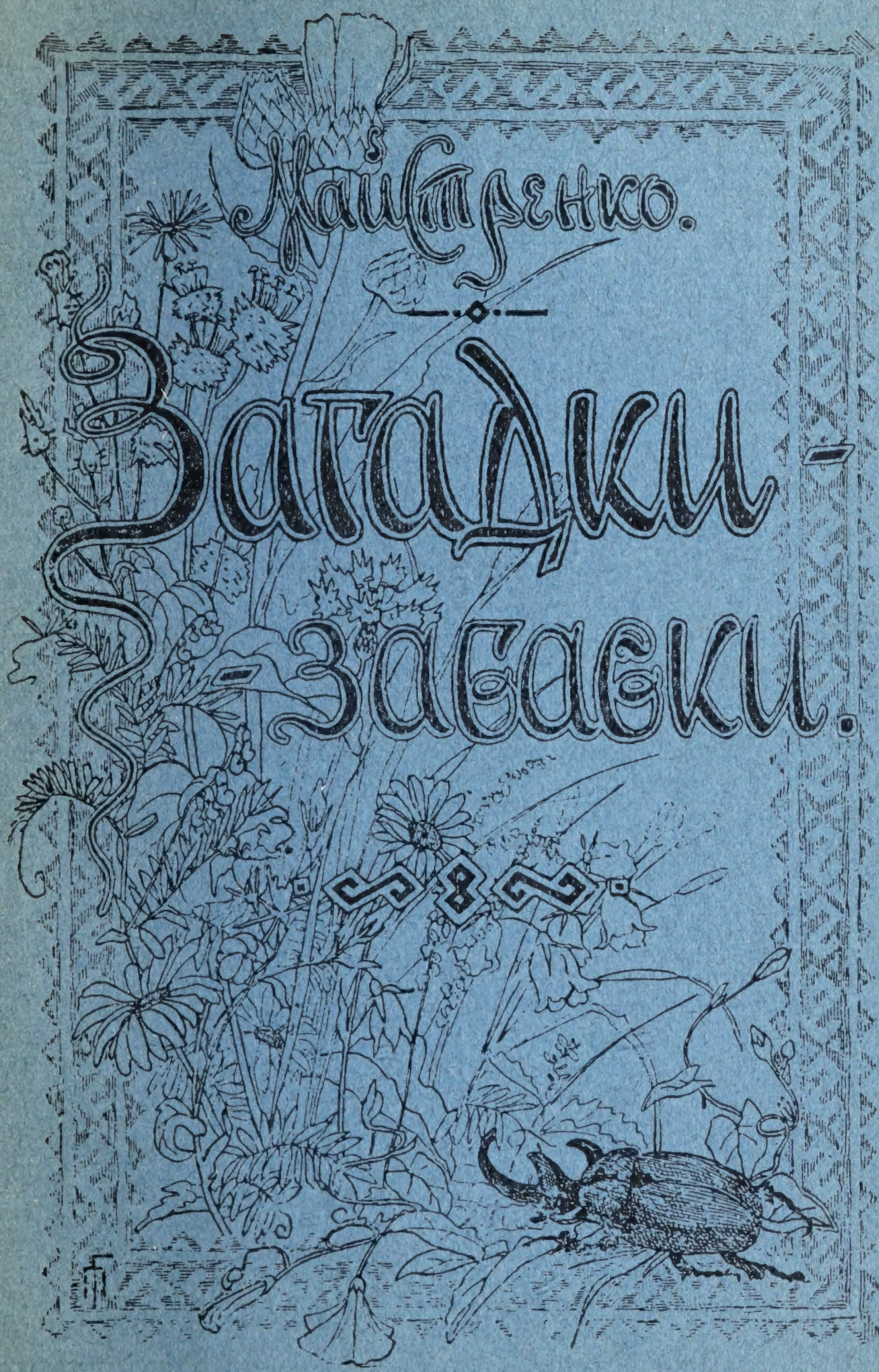
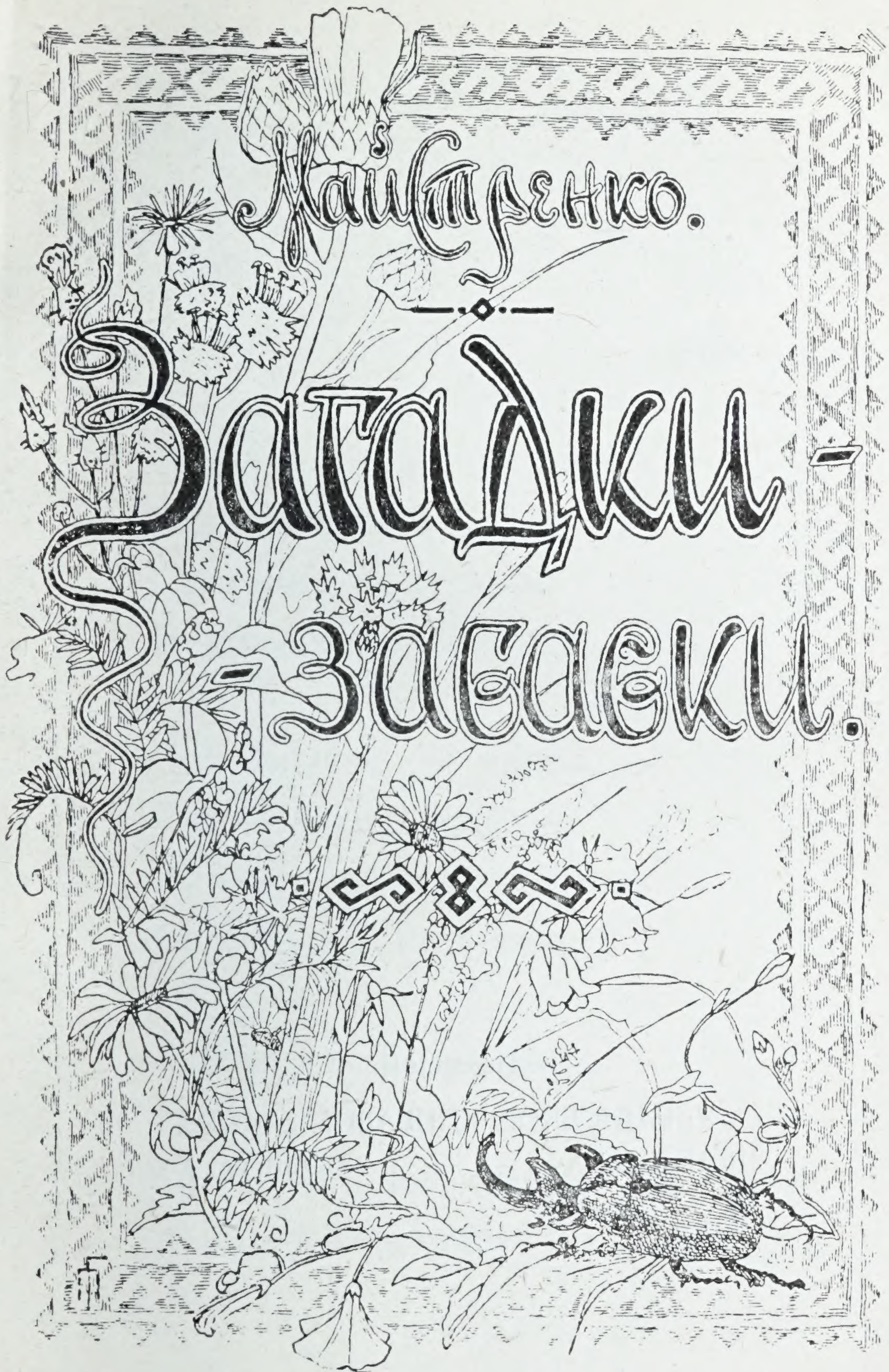

Майстренко.
Загадки-
-забавки.

Майстренко.
Загадки-
-забавки.

Накладом

УКРАЇНСЬКОЇ КНИГАРНІ „АКОРД"

216 Dufferin Ave. Winnipeg, Man.

Знають мене луг і води,
І криниці й огороди.
І дівчина мене знає
В косу радо заплітає.

Сніг потане — я радію,
Розвиваюсь, зеленію;
В нічку зоряну, весняну
Соловейків колисаю.

Одягаюсь білим цвітом,
Наливаюсь теплим літом;
Осінь холодом повіє —
Я шаріюсь-червонію.

Знають мене луг і води,
І криниці й огороди,
І дівчина мене знає —
В косу пишну заплітає.

Дітки, певне, мене знають,
Швидко загадку вгадають,
Бо нема тії людини,
Щоб не відала... ----ни.

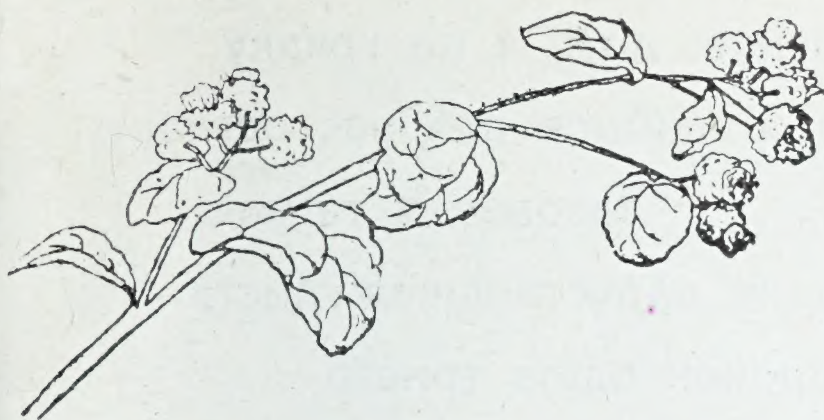
Тепле літечко бреніло,
Ясне сонечко світило,
Мак червоний майорів;
На городі дві сестриці
Верескливі молодиці
Не жаліли язиків.
Перша каже:—Я кругленька,
Довгокоса, чепурненька,
Коси зверху, стан в землі,
Маю шану, ласку всюди, —
Особливо вбогі люди
Просто плачуть по мені
— От, сказала! От, горлата!
Цить, гірка, лушпайкувата! —
Каже друга—огрядна:

В мене щічки смаглюваті,
Я постом паную в хаті,
З медом дуже я смашна.

. . . .

Мак гойдається не чує,
Як цибуля пащикує, —
Ще сильнійш почервонів;
Навіть редька чорнокора
Залишилась без докора, —
Мак на сонечку зорів.

Круглолиця. джежулиста,
Сорочок оділа триста,
А нога одна...
Літом любить коло броду
Заглядать на вроду в воду
Мов яка княжна
Як Покрова наступає —
Її ніж мерщій рубає,
Сікачі січуть...
Одгадайте, діти-квіти,
Хто це так живе на світі? –
Вам пиріг спечуть

пянув, діти, я на грядку
Та й найшов для вас одгадку
Заховав в гаман:
Це ж капуста джежулиста
Сорочок оділа триста
На один качан;
Любить грядку коло броду,
Бо кохає вохкість, воду,
Стигне в-осени...
Як зрубать, пошаткувати —
То з капустки можна мати
Пиріжки смашні

Ні се жовте, ні се чорне,
Невеличке, а моторне,
З крильцями проте.
Між квітками все літає,
З ніх пожиток добуває
В літечко святе.
Кожна лялечка на Спаса
Цей вживать пожиток ласа.
Хвалить—не гірке,
Всяке з діток його знає...
Ну-ж хто швидче одгадає,
Що воно таке?

Гей, ви дітки-голубьятка!
В мене єсть для вас одгадка
Пташка принесла:
Ні се жовте, ні се чорне,
Невеличке, а моторне —
Це проста бжола.
А пожиток... хто ж не знає,
Що бжола медок збірає,
На квітках дзизчить?
Кожна лялечка на Спаса
Солоденьким дуже ласа
Душу посмачить.

Раз подибав я в садочок,
Став під вишню в холодочок:
Крізь листочки, крізь гілки
Роздивляюсь ягідки.

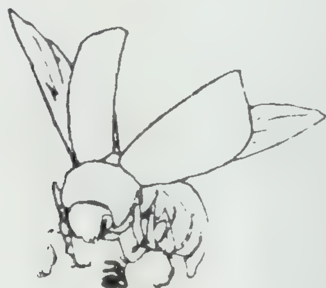
Тихо-глухо. Навіть муха
Не задзвонить біля вуха;
Спить дрібний цвіркун-співець
Знишкнув коник-стрибунець.

Бачу, гілечка нагнулась
Сіра пташечка тріпнулась —
Це горобчик прилетів,
Стиглих ягід захотів.

Я стою собі—гадаю:
Чом я крилечок не маю? -
На вершечку вишні б сів,
Ягідки смашненькі їв.

Гульк,—аж ось летить та вис.
Сіло близько—землю рие,
Чорне тіло, чорний вус, —
Ніби справжній сажотрус.

Що за гріх? Стою-гадаю,
Головою роскидаю:
Може галка? Може крук?
Може циган?.. Стій це... -ук.

В пишно-барвному наряді,
Сам маленький, чепурненький
Не говорить, не лепече,
Дрібно крильцями трепече.

Його любить конюшина,
Конвалія, лопушина,
І дзінзівер, і волошка
І фіялка любить трошки.

В-день, як сонце сяє-грає,
Він свій вік роспочинає;
Сонце зайде, мла повьється —
То й життя його ввірветься.

Я підглядів: раним-рано
На квітках роса блищала,
Ці перлисті, чисті роси —
По небіжчикові сльози.

□ □ □ □

Раз в-оселі близько скелі
Дітки-квітоньки веселі
Жартували, вигравали,
Рідну хату вихваляли.

— В нас,—казали молодята:
Срібна, вільна, тиха хата
І широка, і глибока
Миловидна за для ока;

Тут русалоньки співають,
Верби вітоньки купають;
Легкокрилий вітер дише –
Очерет стрункий колише.

Маківки роскішні білі
Заквітчали стелю, стіни:
Ліжко стелеться мнякеньке
Баговіння зелененьке...

Грають, тішаться в-оселі
Дітки-квітоньки веселі,
Гомонять, щебечуть вільно
Як їм хороше, вигідно.

Враз оселя затремтіла,
Ніби блискавка злетіла —
Щось безкрає, щось зікрате
Втислось нагло в тиху хату...

Гей, в неволі на пісочку,
Без плачу, без голосочка
Полягли навіки діти —
Ніби пташечки підбиті..

Де ж їх рідна, срібна хата,
Пишно квітами прибрата? -
— Хата в вікна проточилась,
За дітей не заступилась!

Діточки! Хвалилась нічка —
Їй приснилась срібна річка,
В річці рибка вигравала,
Власну хату вихваляла;

Снились потім темноокій
І рибалоньки жорстокі, —
В їхній сітці рибка билась,
Річка з сітки проточилась.

На муріжок
Зійшовсь гурток
Діток,
Великі і малесенькі.

Гукнув Іван,
Мов справжній пан —
Гетьман,
Розумно-лагіднесенько:
— А ну-м гулять!
Прошу хлоп'ят
Сідать;
А може зна хто загадку?
Признайсь-озвись,
На кін зьявись,
Не крийсь —
Скажи нам на забавоньку.

Принишкли ждуть:
Нема—не чуть
Не йдуть
На кін малі дотепники.

Поверх діток,
Мов рій крапок,
Танок
Ведуть дрібні метелики

Де взявся Чміль
З барвистих піль —
Суціль
Між гурт дітей перістенький,
Зум-зум! де-де! —
Літа — гуде,
Веде
Загадку-приповістоньку.

— Зум-зум! Скажіть,

А хто чуть світ
Стоїть
На всіх чотирьох ніженьках,
В південь — на двох
Потім, — ох-ох! —
На трьох,
Як день змагає ніченька?

— Зум-зум!.. Спурхнув,
Крильми тріпнув
Майнув
Зміж гурту Чміль до бжілочки...

. . . .

Гей, хто вгадав,
Що Чміль сказав?
Хто взнав? —
Озвіться, милі діточки.

Зозуля кувала: „ку-ку!“ та „ку-ку!“
Хвалилась березі журливій:
Літала я, сестро, на рідну луку —
Провідать квітки на долині.

Там, знаєш берізко, ромен майорів —
То-ж білий, стрункий та роскішний!
Буркун коливався, горох червонів,
Сиділи дзвінки миловтішно;

У хрещика грали дрібні сокирки,
Чебрець з материнкою грався,
До гурту єднались ставні корольки —
Мов бій проти бжіл починався...

Отак у долині на рідній луці
Велось до останньої днини,
Сьогодня ж, берізко... сьогодня сичі
Всю ніч не дарма голосили!

По горам-горам, по байраченькам,
Як весіннєє сонце засяяло,
Як травиченька та шовковая
Руном-килимом постелилася, —

Показалася худібчинонька
Ні велика на зріст, ні малесенька,
Ріжномастная, двохкопитая,
Хрумотить собі—попасається.

Де не взявсь шпачок чорнокриленький
Обернувся до галки-чубарочки:
— Поясни мені. моя сестронько,
Що се хрумає — попасається?

- Що се хрумає? каже галочка.
Це пасеться кожух та свитинонька
А инакше це - худібчинонька,
Як зовуть її—вгадай загадку.

Зубаста, блискуча. тонка та дзвінка
Въ долині зьявилася щука,
Така невмолима, прожора така,
Як весь її рід з Кременчука;

Гаса по долині, зубами` лящить, —
Стеблини квіток не лишилось,
Натомісць щетина колюча стерчить
Та гори в долині вродились...

. . . .

Кувала зозуля; „ку-ку!“ та „ку-ку!“
Береза струнка сумувала...
Але ж одгадайте, про щуку яку
Зозуля березі кувала?

Ой гоп!—погуляю,
Поки хату прибіраю,
Прибіраю—чепурю,
Аж по хаті збив куру.

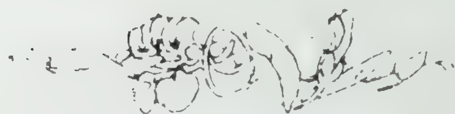
Гоп, любі молодощі!
Я вродився з нехворощі,
Маю пояс-ремінець,
Ніби справжній молодець.

Гей, по хаті порох вьється.
Щось маленьке там товчеться:
Хиталося, моталося,
Під припічком сховалося.

У гаї родилася,
У гаї пишалася,
На сонце дивилася,
До сонця здіймалася;
З орлами любилася,
Єдналась з зозулькою..
В селі опинилася
Кривою кривулькою
Чотирі чотирнички,
А пьятий батурничок
Проносять кривуличку
Через тин у вуличку.

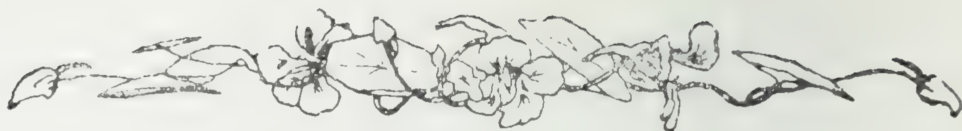

Як вітер повіє — шумлю я, бувало;
Як сонце пригріє — стою величаво.
Одно тільки лихо: німа я була,
Людині на втіху — ходить не могла.

Я знаю хвилину — аж дух замірає!
Без жалю людина мене зарубала,
Бездушнеє тіло до себе взяла:
Пиляла, сушила, стругала, скребла.

Не схожа я нині на давн'о красуню:
Тендітна билина! Зате не німую:
Сміюся я, плачу як в руки візьмуть...
Мене за цю вдачу... вгадайте, як звуть?

Баба з дідом посварилась,
Надокучив їй старий:
Завше ходить—не присяде,
Бурмотить без складу й ладу,
Наче ворог навісний.

Ой, ти, діду, моє лихо! —
Баба з гнівом прорікла:
Доки буду я страждати? —
Вибірайсь од мене з хати,
Не доводь мене до зла.

Забірайся дідугане,
Не барися, не благай!
Хочеш справді, щоб простила?
Бий тебе небесна сила,
Швидче загадку вгадай:

Хто се, діду, рано й вечір,
Однотонно, без мети,
Завше ходить—не присяде,
Цокотить без скл[illegible] й лаг
Нестемісенько, як ти?

Часу маєш пів години,
Хоч одгадуй, хочеш—ні...

. . . .

Дітки! діду помагайте,
Час пильнуйте, не прогавте,
Он годинник на стіні.

Біла метелиця
    Ніжним пушком
Крутиться-вертиться,
    Ходить танком

Гай запорошений
    Спить-занімів,
Скроплений-зрошений,
    Степ побілів.

Біла метелиця
    Ніжним пушком
Крутиться-вертиться
    Жвавим танком.

Бігають дітоньки
Раді—кричать:
Квітоньки-зіроньки
З неба летять.

. . . .

Білий метелиці
Ніби рідня,
Мельниця-мелеться
В хаті що-дня;

З гребінем грається,
Мичку жує...
Що за напасниця?–
Лихо моє!

. . .

Світла, біла, стан високий.
Ризонька зелена;
Горя й крапельки не має, —
Завше не весела.

Рано й вечір ронить сльози,
День і нічь смуткує.
В гаю, лузі, по під лісом
Днює і ночує.

Я величне, предковічне,
Недосяжне, перебіжне,
В море, ріки я гляжу,
Ревно землю бережу.
Я життя даю людині,
Найдрібнійщій комашині;
З лихом, з холодом борюсь,
Сяю, граю, лоскочусь.
Я на вигляд—круглолице,
Ніби баня на дзвіниці,
Щирим золотом горю,
Глянь на мене—засліплю!

. . . .

Гордий, вільний царь пустелі-
Клекотав Орел на скелі:
— Кругле... сяє... золоте... —
Стій! це сонечко святе,
Гей, Орлові заздро стало,
Сонця, — він рішив, — достане,
Дужі крила роспістер,
До небес піднявсь Орел.
Вище хмари, дальше тучі
Залетів Орел могучий,
Сонце вглядів — не моргнув,
Та.. до сонця не сягнув.

ЗМІСТ.

Ціна 20 цт.

Накладом

УКРАЇНСЬКОЇ КНИГАРНІ „АКОРД"

216 Dufferin Ave. Winnipeg, Man.